

пата. Азъ схмъ говорилъ въчъ въ една изъ предидушитъ глави, че по голъмата частъ отъ фермеритъ, работили съ хозайски орждия и добитъци; значи такъвъ фермеръ и да стане собственикъ, то нѣма изведнѣжъ да ся обърне въ просвѣтенъ либералъ, и все ще търси недозволенитъ удоволствия въ революцията.

Но, най послѣ пита разгнѣвения читателъ, що ще вий да заповѣдатъ да праватъ съ него. И най послѣ, какво да му направатъ, щото да не вика вече, и да ся не качи на стѣната? И съ какво е виновато националното събрание.

Ахъ вий, мой читателю! ахъ вий, мой гнѣвни читателю! нѣма не знаеть, че въ животътъ има и такива положения, на които рѣшително съ нищо не може да ся помогне и рѣшително нищо пѣтно не може да ся направи? Кадѣто и да хвърлишь, все въ клинъ ще ударишь. Въ подобни случаи отъ частния животъ, руския чловѣкъ ся утъшава съ пословицата: „ще ся смѣля и брашно непременно ще ся получи.“ Че ще ся смѣля и брашно непременно ще ся получи, това е доста върно; но само не питайтъ: що ще ся получи отъ жътвата, и отъ какво ще ся получи брашното, — защото това го никой не знае по отъ рано. Ето, въ таково положение ся намървали работитъ въ Франция, въ кръгъ на миналото столѣтие. И ако тѣ не би ся намървали въ таково положение, тогава въ Франция не би ставала революцията, а би ся извършило по любовното размървяване на заинтересованиитъ страни. Но нито единъ опитъ отъ подобно размървяване въ тогавашна Франция